

JANE KRAMER

Uzak Akrabalar Distant Relations

101

Jane Kramer
The New Yorker
dergisinde
yazar, Paris ve
New York'ta
oturuyor,
ABD doğumludur.
A writer and
contributor for
The New Yorker
magazine,
lives in Paris and
New York,
born in USA.

Avrupanın her yanında kutuplaşma politikaları toplumu parçalıyor. Alışverişe çıkmak ya da yemek yemek gibi basit işler birdenbire siyasal ve etnik tavır alma sorununa dönüşünce gündelik hayat her geçen gün artarak karmaşıklaşıyor. Her tür *fundamentalizm* orman yangını gibi yayılıyor ve birçok yerde düşmanlık, öfke ve korku yaratıyor. Acaba, insanların görünüşlerine bakarak "Avrupalı" olup olmadıklarını farkedemeyeceğimiz günler geldiğinde, ne tür paranoyak davranışlar geliştirilecek?

Avrupa'da bir Amerikalı olarak ben, Batı Avrupalıların şimdilerde çok tehlikeli buldukları değişikliklerin doğrudan içinde değilim, daha çok bir gözlemci sayılırım. Ve bir göçmen çocuğuyum, "o" göçmenle bir Amerikalı arasındaki evlilikten doğmuşum – "göçmenlik" fikrini, bir kaçınılmazlık, hatta özenilecek bir şey gibi kalıtsal yoldan devraldığım anlamına geliyor bu. O zamanlar göçmenlik, benim için, toplumsal olarak tazeleyici, ve elbette modern hayatın bütünüyle normal bir parçası olan bir şeydi. Belki kutlanacak bir şey değil ama kesinlikle, bugün göçün neden olduğu çalkantılar sonucu her iki tarafta doğan nefret kadar korkulacak bir şey hiç değildi.

İşte on yılı aşkın bir süre önce, Paris'te ilk taşındığımda yazdıklarım. Mahallede gizli gizli hizmetçilik ve terzilik yapan Portekizli kapıcımız üzerine. Bugün bunlar insana sanki başka bir yüzyılda yazılmış gibi geliyor.

"Mme. Gonçalves burada yaşadığı sekiz yıl içinde birtakım değişiklikler olduğunu kabul ediyor. Çocuklarının, okula giderken, hallerinden çok iyi yetişmiş oldukları açıkça belli olan iki orta yaşlı hanımın büyük bir cam masa ardında resimleri uzmanlara layık sadomasochist

All over Europe, the politics of polarization is tearing society apart. Everyday life is getting increasingly complicated, as trivial matters like shopping or eating is suddenly becoming a question of political and ethnical standpoint. Fundamentalism of all breeds is spreading like wildfire, creating in many places hostility, anger and fear. What kind of paranoid behaviour will develop when we are no longer able to tell by people's appearances who is "European" and who is not.

As an American in Europe, I'm less a participant in than an observer of the changes that western Europeans find so alarming right now. And I'm the child of an immigrant, and of a marriage between that immigrant and an American – which means that I have inherited the idea of "immigration" as something inevitable, even enviable. Something socially invigorating, and, obviously, a perfectly normal part of modern life. Maybe nothing to celebrate, but certainly nothing to fear as much as we have to fear the hatred engendered, on both sides, by the upheavals of immigration now.

Here's something I wrote over ten years ago, when I first moved to Paris. It's about my Portuguese concierge, who used to moonlight as the neighborhood maid and seamstress. It sounds, today, as if it were written in another century.

Mme Gonçalves admits that there have been changes here during her eight years. She worries about the children on their way to school who have to pass the new bookstore down the block, where two middle-aged woman of obvious refinement sit behind a long glass table, presiding over a connoisseur's display of illustrated first editions of sadomasochistic literature. She speaks of change, but she does not find anything unusual in the fact that a fifty-four-year-old peasant from *Trais-os-Montes* can be seen on the street most evenings after the eight o'clock news walking to fittings with an old broom on which the skirt

JANE KRAMER

yayınların ilk baskılarını sergilediği yeni kitapçının önünden geçmelerine üzülüyor. Değişiklikten söz ediyor ama, ellidört yaşında Tras-os-Montes’li bir köylünün, akşamları sekiz haberlerinden sonra sokağa çıkıp, yılın modasına uygun etek boylarının parlak kırmızı mürekkeple işaretlendiği eski bir tavan süpürgesi ile provaya gitmesinde bir gariplik görmüyor. Aslında oturduğu bina ve sokakta ne büyük değişiklikler olduğunu bilse şaşar kalırdı.”

Akşama doğru, işten eve gelir gelmez kocasıyla birlikte *passeio* (küçük gezinti) yapıyorlar. Önünden geçtikleri ilk kasap Parisli, bir sonraki Auvergneli, bir sonraki ise Dahomeyli. Sokaktaki bakkallar Arap, Berberi ve İtalyan. İki su tesisatçısı İtalyan, köşedeki hırdavatçıda çalışan ve sokağın karşı tarafında oturan adam ise, Portekizli. Yandaki cafe’de çalışan garson kız Sri Lankalı, biraz ilerideki lokantada, karanfilli antrekot yapan aile Tunuslu, geceleri marketten evlere servis yapan çocuklar ile yerel şarap satıcıları, Vietnam’dan tekneyle kaçan mültecilerden. Gonçalves’in egzotik bulduğu komşular ise, genellikle hep burada yaşamış olan Parisliler, örneğin: çamaşırhaneyi işleten, –kurusunun kilosuna oniki, ıslak almaya hazırsanız sadece dokuz frank alan – evde kalmış huysuz kız ve balıklarını seçmek için hala her sabah dörtte kalkıp balıkhaneye giden yaşlı çift.”

Şimdi de size aynı mahallenin bugünkü durumunu anlatayım. Burası nehrin sol yakasında (St. Germain’e birkaç dakika mesafede, kalabalık, samimi ilişkilerin var olduğu ve kesinlikle refah içinde) eski bir mahalle. Göçmenlerin altıncı kattaki hizmetçi odalarından başlayıp, sonra biraz para kazanınca kat kat aşağı inebildikleri, ama elbette asla yerel tüccarların ikinci kattaki dairelerine, ya da aristokratların güzel bahçeli dublekslerine terfi edemedikleri cinsten bir yer. O kasvetli göçmen konutlarından eser yok, suç ve işsizlik oranı çok düşük. Göçmenlerin bir zamanlar yerel hayata yavaş yavaş uyum sağladıkları mahallelerden biriydi eskiden. Ama artık değil. Mme. Gonçalves emekli oldu. Mahallede hiç Fransız dostu olmadığını ve tanıdıklarının sadece

lengths appropriate to this year’s fashion have been marked off in bright-red ink. It would surprise her to learn just how much the life of the building and the block has changed.

Late in the afternoon, as soon as she gets home from work, she and her husband make their own *passeio*. The first butcher they pass comes from Paris, and then there is the butcher from Auvergne, and then the butcher from Dahomey. The grocers on the street are Arab, Berber, and Italian. The two plumbers are Italian, too, and the man who works at the corner hardware store and lives across the street is Portuguese. The waitress at the café next door comes from Sri Lanka, the family serving *entrecote aux clous de girofle* at the restaurant a little farther on is Tunisian, and the boys carrying late deliveries from the drugstore and the local wine *negociant* are Vietnamese boatpeople.

The neighbors whom the Gonçalveses consider exotic are mainly the Parisians, who have always been here: the fussy spinster who manages the laundry – twelve francs a kilo of wash, or nine francs if you are willing to collect it wet – and the old couple at the *poissonerie*, who still get up at four every morning to choose their fish.

Now let me tell you about this same neighborhood today – it’s an old Left bank neighborhood, a couple of minutes from St. Germain, busy, intimate, and certainly prosperous, the kind of neighborhood where immigrants used to start out in the sixth floor *chambres de bonne* and could move downstairs, floor by floor, as they made some money – though never, of course, into the second floor flats of the local commercants, or the beautiful garden duplexes of the aristocracy. There are no bleak immigrant housing projects, very little crime or unemployment. It used to be the sort of neighborhood where immigrants were slowly folded into the local ilfe. Not anymore.

Mme Gonçalves retired. She discovered that she had no French friends in the neighborhood, only

JANE KRAMER

orada yaşadığı süre içinde şu veya bu şekilde ona iş vermiş olan kişiler olduğunu farketti ve Brezilya'ya göç etti. Auvergneli kasap iflas etti (çok fazla kasap var dedi) ve dükkanını bir Barbie bebek butiğine dönüştürdü. Parisli kasap, Vatan Cephesine katıldı. Sokağın karşısındaki barın sahibi olan kayınbiraderi de öyle yaptı. Sokakların çok fazla yabancıyla dolu olduğunu düşünüyorlar. Belli ki komşularının çoğu da aynı fikirde, çünkü bu aileden üç kayınbiradere şimdi bir tür yerel mafya gözüyle bakılıyor, sokağı onlar koruyorlar ve Le Pen afişleri asıyorlar, çok müşterileri var ve işlerinin iyi gittiği de açık. Dahomeyli kasaba dünyayı dar ettiler. Pörsümüş sebzeler, çürümüş meyveler hep ona kaldı. Müşterilerini kaybetti, sonra kendisi de ortadan kayboldu. Arap manav kovuldu. Sokağın aşağısında kendi tezgahını kurdu, ama şimdi ona giden yok. Şimdilerde tutucu bir Müslüman oldu, savunmaya çekildi, sinsileşti. Olaylara geniş bir açıdan bakan Berberi bakkal, müşterileriyle siyaset konuşmaktan vazgeçti. Körfez Savaşı sırasında korktu ve hepten konuşmaz oldu. Hurdacıdaki Portekizli Joao, Fransız patronu emekli olunca dükkanı devralabilmek için yirmi yıl para biriktirmişti ama patron, dükkanın bir Fransız dükkanı olmasının daha doğru olacağına karar vermişti, Joao'nun teklifini reddetti ve dükkanı el altından (daha az paraya) 16.ncı bölgede oturan pek de hoş olmayan bir Fransıza sattı.

Mahallemiz birden ve açıkça bölünmeye başladı. Müşterilerde etnik ve siyasi gruplaşmalar oldu. Afrikalıların ve siyahların gidebildiği bazı bar ve cafe'ler olduğu gibi (yakınlarda bir Batı Afrika büyükelçiliği var) bir Afrikalı girip sigara ya da bir bardak bira istediğinde konuşmaların bir anda kesildiği barlar da var. Arapların gidebileceği dükkanlar var, ama fiyatların en cazip olduğu Felix Potin bunlardan biri değil. Köşedeki balıkçı ise, ben dahil bütün yabancılara bir önceki haftanın balıklarını veriyor.

Şimdi mahalledeki hizmetçiler Polonyalı. Kocalarına bakmak için çalışıyorlar. Kocaları ise bu

employers of one sort or another, and she moved to Brazil. The butcher from Auvergne went bankrupt – too many butchers, he said – and turned his shop into a boutique for Barbie dolls. The butcher from Paris joined the *Front National*. So did his brother-in-law, who owns the bar across the street, and so did another brother-in-law who has a little Felix Potin supermarket nextdoor. They think there are too many foreigners on the street, and evidently a lot of the neighbors think so, too, since the three brothers-in-law are now acknowledged as a kind of local mafia, and they cover the street, and hang Le Pen posters, and are always busy and clearly doing well.

They did not make life easy for the butcher from Dahomey. He got the wilted vegetables, the rotten fruit. He lost his business, and disappeared. The Arab greengrocer was fired. He opened his own stand down the street, but no one goes to him now. He has become an *integriste* – a Muslim fundamentalist – and has gotten defensive and furtive. The Berber grocer, who takes a long view, has stopped talking politics with his customers. During the Gulf War, he was frightened and stopped talking at all. Joao, the Portuguese at the hardware store, saved for twenty years to buy the lease on the store when his French patron retired, but the patron decided that the store, by rights, should be a French store, and he refused Joao's offer and sold secretly – for less money – to a rather unpleasant Frenchman from the 16th *arrondissement*.

Our neighborhood is, suddenly and not so subtly, dividing. Patronage has gotten ethnic and political. There are bars and cafés where the Africans on the block can go – there is a West African embassy nearby – and bars where the talk stops if an African walks in and asks for cigarettes or a glass of beer. There are stores where the Arabs can go – but not the Felix Potin, which has the best prices. The fishmonger on the

JANE KRAMER

paraları kendilerine kimlik kartları ile çalışma izni vadeden, sonra da parayla birlikte ortadan kaybolan "simsar"lara kaptırıyorlar. Ama artık memlekete dönmekten söz etmiyorlar, çünkü orada hayat daha da beter. Yeni kapıcım Sırp. Okuma yazması yok (ne Fransızca, ne de Sırpça) ama işe başvurduğunda okuma yazması olan yandaki Hırvat kapıcı onun yerine iş görüşmesine gidip işi almıştı. Bu iki kadın artık birbirleriyle konuşmuyor. Kapıcımın bu ay tatile çıkması ve yandaki kapıcının onun yerine bakması söz konusu olduğunda kapıcımız kapılarımızı tek tek çalıp kendisi yokken Hırvatı eve almamamızı, çünkü onun hem yalancı hem de hırsız olduğunu söyledi. Ona orospu dedi. Sonra Hırvat geldi ve o pis, aptal her tarafı lahana kokutan Sırbın aksine işini çok iyi yapacağını söyledi. Ki benim mahallem hala Paris'in en güzel şekilde kaynaşmış mahallelerinden biri. Bunu anlamak için, Vichy hükümeti zamanından kalma bir yerel muhbir şebekesinin hala ilk günkü gibi varlığını sürdürdüğünü unutmamalısınız. Avrupa'ya Ne Oluyor? Bu başlığı taşıyan kapıcımın ilgili gözlemlerimi aktaran o yazıyı 1981'de yazdığım sırada, Batı Avrupa'da onbeş milyon yabancı vardı. Orantıya vurulacak olursa, Roma İmparatorluğu'ndan bu yana en büyük iş göçü. Şimdi daha da fazla, ne kadar olduğunu söylemek imkansız, çünkü göçün büyük kısmı yasadışı yapılıyor artık. Ama milyonlarca fazla olduğu kesin.

Eskiden göç sorunları – dağarcığımızın "sonra" ile birlikte kullanılan sözcüklerinden – sömürgecilik-sonrası ve savaş-sonrası ile ilgiliydi. O sıralarda yazılarıma konu olan insanlar, Oran'da geçirdiği bütün bir ömre karşılık üç beş fotoğraf dışında gösterecek bir şeyi olmadan Cezayir'den vatani olan Fransa'ya dönen Mme. Martin gibi insanlardı. Mme. Martin, "Pieds noir"ın "faşist" anlamında kullanıldığı ve belediye başkanının bediye binasının duvarına Stalin resmi astığı, kendi oğulları gibi Pied Noir'ların oğulları ile Cezayir'li işçilerin oğulları ve Cezayir'de Fransa için çarpışan Harki'lerin oğulları arasındaki üçlü mahalle kavgalarına sahne

corner serves all foreigners – myself included – with last week's fish.

The maids on the street are Polish now. They work to support husbands who give what they earn to "brokers" who promise them fake identity cards and work permits – and then disappear with the money. But they do not talk anymore about going home, because life is worse at home. My new concierge is Serbian. She cannot read or write – in French, or indeed in Serbian – but when she applied for the job the concierge next door, who is Croatian and can read and write, went for the interview in her place and got her the job.

Now the two women have stopped speaking. When my concierge left on vacation this year – and the concierge next door covered for her, she knocked on our door and warned us not to let the Croatian in the house while she was gone, because the Croatian lied and stole. She called her a *putain*. Then the Croatian came, and said that she was going to do a good job – not like the Serb, who was filthy and stupid and made the courtyard stink of cabbage.

And my neighborhood is still one of the most cheerfully integrated neighborhoods in Paris. To understand it, you have to remember that there is a network of local informers which has survived, nearly intact, from Vichy.

What is happening to Europe? When I wrote that passage about my concierge, in 1981, there were already fifteen million foreigners in Western Europe – proportionally, the largest migration of labour in Europe since the Roman Empire. Now there are more – it is impossible to say how many more because so much of the immigration now is illegal. But millions more. Before, the problems of immigration had to do with – in our vocabulary of "potsts" – we called post-colonialism and post-war. The people I wrote about then were people like Mme Martin, coming "home" to France from Algeria with nothing to show for a lifetime in Oran besides

JANE KRAMER

olan küçük bir taşra kasabasında hiç sıcak karşılanmadığını farketti.

Bu insanlar, bir Yugoslav çiftlik köyünden ayrılıp Saab-Scania fabrikasının bulunduğu bir İsveç kasabasına çalışmaya gelmiş Predrag Ilic gibi insanlardı. Bu göçmenlere Strindberg oyunlarındaki çocuklar gibi, odalarında kalmaları ve tam bir "İsveçli" yetişkin olana kadar odalarından dışarı çıkmamaları söylenmişti.

Bu insanlar İdi Amin'in Uganda'sından kaçan ve Uganda denen çalılıkta "büyük kapitalist adam" olan birinin neden pis bir Londra banliyösünde işsiz, onursuz ve umutsuz bir duruma düşmesi gerektiğini asla anlamayan Akbah Hassan gibi kimselerdi.

Burada kadınlar tek başlarına yürüyüşe çıkar, kızlar diskolara kaçar ve doğru düzgün bir Hint hiyerarşisine kulak asan olmazdı.

Bu sorunlar şimdi basit görünüyor. Bunların bütünleşme ve asimilasyon sorunları olduğunu şimdi anlıyoruz. Bunlar genellikle hem Batı Avrupa sanayisinin yeniden toparlanmasıyla hem sömürge imparatorluklarının çöküp, umutsuzluk ya da kimlik aşınması içinde, metropol onlardan medet ummayı kesmişken metropolden medet uman insanlardı. Onlar, Muhammet'e gelen dağ gibiydiler.

O sırada Avrupa-merkezci tavrımızla "toparlanma" dediğimiz şey için ne çok göçmeni işe aldığımızı aldırımıyorduk.

Aslında Avrupa coğrafyamızın nasıl birçok farklı sembolik coğrafyanın çarpışmasından meydana geldiğine de aldırımıyorduk.

Savaşın bize bunu öğretmiş olması gerekirdi. Doğu ve Batı, Kuzey ve Güney sınırlarımız içinde güvencedeydik. En berbat göçmen bunalımımız bir petrol bunalımıydı. İçeride başlayan karışıklıkları anlamaya çalışırken İngiliz ya da Fransız sömürge modelinden söz ediyorduk ve bunları da ancak, Türklerin iş gücünün dörtte biri Batı Almanya'ya, Yugoslav iş gücünün ise dörtte biri bütün Avrupa ülkelerine yayılmışken yapıyorduk.

Böyle yapıyorduk çünkü o sıradaki sorunlar, kimlik ya da bağlılık ya da niyet sorunları gibi görünüyordu.

the snapshots in a satchel, and discovering that she was not welcome in a small provincial village where "pieds noir" was a code for "fascist", and the mayor kept a picture of Stalin on the wall of the town hall, and the Saturday night fights were three-way brawls between the sons of the pieds noirs, like her sons, and the sons of the Algerian workers, and the sons of the Harkis who had fought in Algeria for France.

They were people like Predrag Ilic, recruited in a Yugoslav farm village to work in Sweden in a Saab-Scania factory – in a town where the immigrants, like the children in Strindberg, were better advised to stay in their rooms, with the door shut, and not come out until they were proper "Swedish" grownups.

The were people like Akbah Hassan, fleeing Idi Amin's Uganda, and never knowing why a "big capitalist man" from the Uganda bush should end up out of work and out of dignity and out of hope in a grimy London suburb where the women took walks, unchaperoned, and the girls sneaked off to discos, and all the hierarchies of a proper Indian life went unacknowledged.

Those problems seem simple now. They were problems – we say now – of integration and assimilation. We described them, mainly, as having to do with the industrial recovery of Western Europe and with the breakdown of colonial empires, and with people who, out of desperation or outworn identity, sought the metropole when the metropole stopped seeking hem. They were the mountain coming to Mohammed.

We ignored the extent to which we recruited immigrants then for what, in our Eurocentric way, we called "the recovery". We ignored the extent to which our European geography was, in fact, a clash of many different symbolic geographies. The war should have taught us that. We were safe in our boundaries of east and west, north and south. Our worst immigrant crisis was an oil crisis. We talked in terms of the British

JANE KRAMER

O dönemde Fransızlar insanlara kimlikleri konusunda esinlendirmekte daha becerikli görünüyorlardı. "Fransız olmak"ı bir tür nitelik, bir başarı usul ve özlem egzersizi gibi öğretmişlerdi. Fransız Katolikliği ya da Fransız Sosyalizmi gibi. Bu öyle şarap gibi, yolculuğa dayanacağı, sarsılmadan ve çalkalanmadan korunursa iyi dayanacağı düşünülen bir nitelikti. Gerçekten de bu uzun süre geçerliliğini korudu ve hatta Cezayir'de bir milyon ölü ile sonuçlanan direniş ve devrime dahi esin kaynağı olmuş olabilir. Ama sonuçta, garip bir şekilde çoğu devrimci de kararlı birer Fransız hayranı olmaktan vazgeçemedi.

Öte yandan İngiliz olmanın bir yerle ve o yeri betimleyen bir dille ilgisi vardı. İngiliz sömürgelerindekiler asla İngiliz *olmak* için eğitilmediler. İngiliz olmak için İngiltere'ye gitmeleri, o havayı solumaları, İngiliz sıralar üstünde İngiliz kitaplıklarında tarih okumaları gerekiyordu. Kendi ülkelerinde asla İngiliz değil, İngilizce konuşan renkli suratlardı. İngiltere'de, "çok kültürlü" toplumun semantik habercileri arasına katıldılar – mozaik topluma; Bayan Thatcher'in hayırsever bir paşa gibi saltanat sürdüğü, sadakat karşılığında kendi garip yöntemlerini, kendi gizemli inançlarını ve kendi antipatilerini devam ettirmelerine izin verilen pek de azımsanmayacak büyüklükte kabilelerden oluşan bir hayal ülkesi.

Fransızlar asimilasyondan ve bir yabancının gerçekten Fransız olmasından önce kaç kuşak boyu "Fransız olması" gerektiğinden söz ediyorlardı. Göçmenlik konusunda çalışanlar, her dört Fransızdan birinin yabancı bir büyükannesi ya da babası olduğu olgusunu şişirirken bu büyükannelerle büyükbabaların çoğunlukla İtalyan, yani çoğu Fransız gibi beyaz, Katolik ve Latin olduğu ve yüzyıllardır Fransa ile İtalya arasında gidip gelen bir bölgeden geldikleri gerçeğini gözardı ediyorlardı.

Fransızların tabiriyle bu "discour" kalan göçmenler içindi. On yıl önce – göçmenlerin çoğu da dahil – çoğu kişi göçmenlerin çoğunluğunun bir gün nasıl olsa Anadolu, Cezayir, Kamerun ya da geldikleri yer neresiyse oraya döneceğine ve villalar inşa edip bütün gün

colonial model and the French conoial model, in trying to understand the upheavals beginning at home – this, when a quarter of the Turkish work force was already in West Germany, and a quarter of the Yugoslav work force was scattered in every European country.

We did it because the problems then seemed to be problems of identification, or loyalty, or intention.

The French then seemed to be better at inspiring identification. They had taught "being French" as a kind of quality, an achievement, an exercise in style and desire, like French Catholicism or French socialism. It was a quality they thought would travel well, like wine, doing fine as long as it was never shaken and never traumatized, and, in fact, it proved to be a fairly durable quality, because it may have inspired resistance and revolution and left a million dead in Algeria, but mysteriously, in the end, it was said to have left most revolutionaries resolutely Francophile.

Being English, on the other hand, had to do with a place and with a language used to describe that place. British colonials were never educated to be English. To be English, they had to sail to England and breathe the air and read the history on English benches and in English libraries. In their own countries, they were never Englishmen – only wogs who spoke English. In England, they joined that semantic precursor of "multi-cultural" society – the mosaic society: a fantasy place where Mrs Thatcher ruled like a benevolent pasha over folkloric, not-so-little tribes of immigrants which, in exchange for tribute, were left to their own quaint ways and their own mysterious faiths and their own antipathies.

The French talked about assimilation – about how many generations of "being French" it takes before a foreigner is French. Students of immigration made much of the fact that one in every four Frenchman had a foreign

JANE KRAMER

107

kahvelerde oturarak filmlerdeki işten el çekmiş mafya babaları gibi muhabbete dalacaklarına inanıyordu. Kimse onların evlerine dönemeyeceğini ya da dönmek istemeyecekleri bir dünyanın varolacağını tahmin etmemişti. Kimse tek başına dolaşabilmenin bir göçmen kadına ne denli keyif verebileceğini tahmin etmemişti. Kimse Berlin duvarının yıkılacağını tahmin etmemişti. Kimse her iki tarafta (Doğu'da ve Batı'da da) militan bir tutuculuğun ya da dekadans ile yarı Hitler, yarı Haçlı Seferleri bir *jus sanguinus*'a ilişkin siyasi bir sözlükçenin böylesine yayılacağını tahmin etmemişti.

Örneğin Fransa'da kimse işsizlik oranının göç oranına ulaşacağını, ülkenin yüzde onu işsizken, yüzde onunun da yabancı olacağını ve vaktiyle kimsenin istemediği işleri yapmak için getirilmiş olan göçmenleri herkesin yapmak istediği işler için rakip haline getireceğini tahmin etmemişti. Kimse her zaman ülkelerini birbirinin sınırı içine girdiği bir "Avrupa"nın, kendilerine "Avrupalı" diyen insanlar tarafından bu denli kolaylıkla "Hıristiyan Avrupa", "Beyaz Avrupa", "Batı Avrupa" diye tanımlayacağını tahmin etmemişti. Şimdi "Doğu-Batı" adını verdiğimiz bir göçmen sorunumuz olduğu için içimiz rahat. Çünkü bu, "Avrupa"nın istikrarı adına Afrikalı göçmenlere ya da Ortadoğulu göçmenlere karşı sorumluluklarımızı erteleyebileceğimiz (bir kenara koyabileceğimiz) anlamına geliyor.

Avrupa'daki insanlar "kan ve toprak"tan söz ederken, çokça "Alman olma"nın ne demek olduğunu tartışıyorlardı. Şimdi "Avrupalı olma"nın ne olduğunu tartışıyorlar. Avrupa'daki "yabancılar"ın ve Avrupa'ya *göre* yabancıların haklarını ve yabancıları, tam da o yabancıların Avrupa'ya en çok gereksinim duydukları anda reddetmenin "Avrupalı" bir yaklaşım olup olmayacağını tartışıyorlar.

Tartışma bugün siyaset ve hatta ekonomi alanından çıkmış, kibarca kültür adını verdiğimiz şeyin alanına girmiştir. Bu, kimlik sorununu (ya da, hiç değilse, kimlik miti ya da ideolojisini)

grandparent, ignoring that those grandparents were usually Italian – meaning white, Catholic, and latin, like most Frenchmen, and came from a part of the country that had been handed back and forth between France and Italy for centuries. That *discours*, as the French say, was for the immigrants who stayed. Ten years ago, a lot of people believed that the majority of the immigrants – the immigrants believed it themselves – were leaving one day anyway, for Anatolia, for Algeria, for the Cameroons, for wherever they came from, to build villas and sit in cafés all day and hold court, like retired Mafia dons in the movies. No one anticipated a world where they could not go home, or simply didn't want to go home. No one anticipated the joy, for an immigrant woman, of an unescorted walk. No one anticipated the fall of the Berlin Wall. No one anticipated the spread of militant fundamentalisms – East and West – or a political vocabulary on both sides about the decadence and *jus sanguinus* that was half Hitler and half Crusades.

No one anticipated that, say, in France, the unemployment rate would match the immigration rate – ten percent of the country out of work, ten percent of the country foreign – and, to Frenchmen's minds, turn the immigrants who had been brought in to do the jobs nobody else wanted into competitors for the jobs everybody else needed. No one anticipated that "Europe", which had always crossed its borders, could so easily become "Christian Europe", "White Europe", "West Europe" when it was people who called themselves "Europeans" describing it. We are relieved now to have an immigrant problem called "East-West". It means that our responsibilities to African immigrants or Middle Eastern immigrants have to be put off – set aside – in the name of "European" stability.

People in Europe used to argue a lot about what "being German" meant, when they talked about